Pisarakirje

Kesäkuu 2012

Henki ja Elämä

Usein hengellä ymmärretään sitä, että ihminen on elossa. Sikäli se onkin oikein, että Raamatussa sanotaan Jumalan puhaltaneen elämän hengen ihmisen sieraimiin.

Usein käy niin, että kun elämä sujuu, töitä ja terveyttä riittää ja palkka tulee säännöllisesti, Henki unohtuu ja vuodet vain vierivät ohitse kuin heinään pujotetut ahomansikat. Joillakin ihmisillä henki ei unohdu. Jotkut tuntuvat ikäänkuin syntyneen sellaisiksi, että heidän niskassaan nostattaa hiuksia – mikäli niitä on – pullon henki, poliisin henki ja myöhemmin vanginvartijan henki. Sitä sekamelskaa voi hyvin sanoa nimellä henkien taistelu, sillä usein nuo eri henget vuorottelevat epäsäännöllisin ajoin.

Pisarassa lähetystyö, monien ihmisten ja asioiden puolesta tapahtuva rukoustyö, tähtää siihen, että yhä useampi monien henkien vaivaama saisi tilalle yhden ja ainoan hengen, Pyhän Hengen. Monet Pisaran ystävät ovat tuon saaneet kokea. Aina ei lähetyskentillä tule vain pelkkiä voittoja vaan myös suru ja epäonnistumiset ovat alati läsnä. Kuitenkin se voima, joka on Jumalan Sanassa, Jeesuksessa Kristuksessa ja Pyhässä Hengessä, antaa meillekin virkeyden ja voiman jatkaa sitä, mihin Herramme Jeesus Kristus on meitä kehottanut.

Tule Pyhä Henki lailla tulen, lailla tuulen …

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos, että Latvian matka onnistui ja sinne aukeni uusi tie
- Pyyntö, että Jumala selkeyttäisi miesten kodin tilanteen, antaisi siellä työskenteleville siunauksensa ja voimia
- Pyyntö, että Jumala siunaisi maatamme
- Ja että, Jumala siunaisi työtämme ja antaisi tarvittavat voimavarat

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ..... sivu 1
Pisara elävää vettä Tarja Kauppinen ... sivu 3
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2
Kutsu rukousiltaan ..... sivu 6

Matkaraportit:
Viro 20. - 24.4. ..... sivut 2 - 3
Latvia 24. - 5. ..... sivu 4
Pietari 1. - 3.6. ..... sivut 5 - 6

Pisara elävää vettä

”Kun kuormani oli äärettömän raskas,
Sinä pyysit kantamaan toisen kuormaa.
Kun kuljin pimeässä,
Sinä lähetit tielleni ihmisen,
joka etsi valoa.
Kun sisimpäni oli pelkoa täynnä,
annoit minulle tehtävän
luoda turvallisuutta lähimmäiseni elämään.
Kiitos, Herra, sinun teistäsi.”
Margaret Haikola

Edellä runoilija kertoo tuntemuksistaan. Ne voivat olla tuttuja tuntemuksia meillekin. Emme ole täydellisiä, voimakkaita ja pelottomia. Eikä meistä tule tässä maailmassa täydellisiä. Olemme kukin tavallamme vain ”oma itsemme”. Elämässämme on useinkin vastoinkäymisiä, surua ja väsymystä. Meillä kullakin on kuitenkin oma paikkamme täällä maailmassa. Jumala on luonut ihmisen kuvakseen, antanut tehtävän ja luonut ympärillemme kauniin maailman.

Maailmassa on kuitenkin paljon pelkoa, vihaa, sotaa ja väkivaltaa. Ne eivät tule Jumalasta, vaan ovat ihmisen itsensä ja tämän maailman tuotoksia. Jumala kehottaa meitä elämään rauhassa kaikkien kanssa, jos mahdollista. Hän pyytää seuraamaan itseään; ei hän tuppaudu ja pakota. Jeesus sanoo: ”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.” Joh. 13:34-35

”Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni.” Joh. 14:21
”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä minä olen teille puhunut. Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” Joh.14:26-27

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 20. - 23.4. Viro

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Jaanus Kangur Tallinnasta, tulkkina Piret Kalajainen Kouvolasta. Kuljettajana ja tulkkina toimi Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Olimme lähdössä Viroon innoissamme siitä, että nyt meillä oli lupa kaikkiin vankiloihin, ensimmäistä kertaa myös Tallinnan vankilaan. Kuitenkin lähtöpäivänä Viru-vankilan pappi välitti meille tiedon, että pääsy tähän Itä-Virossa sijaitsevaan vankilaan olikin johdon taholta peruttu. Tämäkin kuuluu vankilatyön arkeen.

Harkun vankila, miehet
Vankilan ulkopuolella tapasimme pastori Jaanus Kangurin, joka tuli mukaamme ensimmäistä kertaa, ja Harkun vankilan papin Reet Erun, joka johti meidät sisälle. Jaanus Kangur on toiminut vankilapappina sekä Tallinnan että Tarton vankiloissa ja toimii tällä hetkellä kouluttajana.

Saliin oli kertynyt kymmenen miestä. Alkuesittelyjen ja rukouksen jälkeen Jaanus lauloi herkän ja koskettavan laulun kitarallaan säestäen. Heli puhui omasta taustastaan, vihasta isää kohtaan, kun oli kasvanut hänen alkoholismistaan ja väkivallastaan kärsinen. Vasta oma vapautuminen huumeista ja Jumalan armon löytäminen toivat avaimen anteeksiantoon ja luottamuksen palautumiseen puolin ja toisin.

Myös Tuula puhui anteeksiantamuksen merkityksestä ja Jumalasta isänä, meidän kasvattajanamme.

Yllättäen myös Jaanuksella oli ollut isästä samanlaisia kokemuksia kuin Helillä. Hän puhui hyvin koskettavasti omasta isäsuhteestaan ja papiksi valmistumisestaan sekä sovituksesta Jeesuksen työn tähden.
Piret puhui siitä, miten Herran tunteminen muuttaa jopa katsetta ja ilmettä. Jeesus rakastaa meitä ja haluaa lohduttaa ja antaa voimaa elämään.

Tilaisuuden jälkeen saimme keskustella ja rukoilla miesten puolesta. Eräs heistä oli kärsimässä lyhyttä tuomiota ja kertoi olevansa uskovasta perheestä ja itsekin uskossa. Hän tunnusti heikkoutensa ja katui lankeemustaan, pyysi rukoilemaan voimaa itselleen. Tilaisuuden päättyessä monet miehet siunasivat meitä kyyneleet silmissä ja pyysivät tulemaan uudelleen.

Harkun vankila naiset
Naisia tuli paikalle kuusi ja tällä pienellä ryhmällä saimme pitää hyvän, vuorovaikutteisen tilaisuuden. Naiset kertoivat, että monet vanhemmat uskovat naiset ovat vapautuneet eivätkä he ole vielä saaneet uusia mukaan tilaisuuksiin. Tässä heille on oma lähetyskenttä!

Puheiden jälkeen saimme rukoilla naisten puolesta. Monien heidän kohdallaan näkyi ongelmien jatkuminen ”polvesta polveen”. Näyttää siltä, että vasta uskoontulo voi katkaista nämä kierteet ja johtaa anteeksiantamiseen, kuten Heli ja Jaanuskin kertoivat omasta elämästään.

Monilla oli huumetausta ja hoitokatkoja ongelman ratkaisemiseksi. Heille Helin kertomus omasta elämästään oli toivon pilkahdus: jos hän on onnistunut, miksi en minäkin! Eräs kertoi menneensä niin huonoon kuntoon, että ensihoitajat eivät ottaneet häntä ambulanssiin, koska hän olisi juuri kuolemassa. Sen sijaan seurakunta rukoili hellittämättä. Nyt hän on käynyt kasteella ja kiittää jokaisesta päivästä Herraa ja uskoo, että voi vielä olla itse viemässä pelastavaa sanomaa muille.

Naisilla oli hätä läheisistä; lapset olivat parhaassa tapauksessa isovanhempien hoidossa, muutoin lastenkodissa. Jollain oli veli tälläkin hetkellä vankilassa, toisella poika. Eräs heistä joutuu suorittamaan tuomionsa Venäjän vankilaan lapsen jäädessä Viroon isän luo. Voi vain kuvitella äidin hädän tässä tilanteessa.

Tarton vankila
Sunnuntaina meidät otti Tarton vankilassa vastaan Olavi Ilumets. Hän antoi meille viime kerralla otetut kuvat sekä alttaritaulusta että sen edessä seisseestä ryhmästä. Taululla on puhutteleva sanoma varsinkin näin vankilaolosuhteissa, sillä siinä ristin ryöväri naulanjäljet käsissään tuo surkeaa syntistä Jeesuksen eteen, jolla myös on naulanjäljet käsissään.

Baptistipappi Angelina Urbel johti venäläisten vankien jumalanpalveluksen karismaattiseen tapaansa. Mukana oli 48 miestä, monet heistä uusia, jotka Angelinan johdolla soittivat, lauloivat, ylistivät ja rukoilivat. Saarnan paikalla olivat meidän puheemme.

Virolaisten tilaisuutta odotellessamme Olavi kertoi, kuinka oli nuorempana ollut kunnostamassa metodistikirkoksi vanhaa ränsistynyttä ortodoksikirkkoa. Vieressä asui kiihkeä kommunisti, joka oli tyytyväinen, kun kirkko oli rapistunut. Kunnostustyön alkaessa hän vannoi, ettei ikinä astu kirkon kynnyksen yli. Kun myrsky sitten katkaisi suuren oksan sähkölankojen päälle, tuli mies valittamaan asiasta, jolloin Olavi totesi hänelle, että hän oli jo tullut kynnyksen yli. Vähitellen mies tutustui kristittyihin, kääntyi itsekin ja toimi lopulta kirkon vapaaehtoisena talonmiehenä.

Olavi kertoi myös miehestä, joka oli naimisiin mennessään luvannut uskovalle vaimolle, että tämä saisi vapaasti käydä kirkossa. Miehen mieli kuitenkin muuttui ja lopulta vaimo joutui käymään salaa kirkossa. Asian paljastuessa mies tappoi vaimonsa, vaimon sisar vei lapset Suomeen ja mies itse joutui vankilaan. Siellä hän itse kuitenkin tuli uskoon!

Vironkielisessä jumalanpalveluksessa Olavi johti luterilaistyyppisen liturgian. Musiikkisoittimia ei ollut, mutta jälleen kaksi miehistä toimi edessä esilaulajina, JA MIEHET TODELLA LAULOIVAT! Saarnan paikalla olivat meidän puheemme, minkä jälkeen Olavi tiivisti hienosti sanomamme pelastuksesta. Uskovan elämä ei aina ole helppoa, kiusaukset ja lankeemukset tulevat, mutta meillä on turva Herrassa ja aina uudelleen aloittamisen armo.

Tallinnan vankila
Ensimmäistä kertaa pääsimme Tallinnan vankilaan maanantaina iltapäivällä pastori Allan Krollin vieraina. Hänellä on aina maanantaisin kaksi tilaisuutta peräkkäin, joka toinen maanantai virolaisille ja joka toinen venäläisille vangeille. Lisäksi hän vetää kahdentoista askeleen toipumisryhmiä. Pienehköön kirkkotilaan mahtuu kerralla noin 40 miestä. Hän itse puhuu hyvin venäjää ja englantia, ymmärtää suomea, mutta ei puhu sitä vielä.

Ensimmäiseen tilaisuuteen tuli seitsemän miestä. Heli puhui omasta elämästään, kuinka vasta uskoon tulo katkaisi huumekierteen. Tuula puhui juutalaisen miehen esimerkillä siitä, kuinka Raamatun lupaukset ovat tänäänkin totta, Pieret kertoi sukunsa uskoon tulon vaiheista ja rohkaisi rukoilemaan pelastusta toisillekin.

Miehet kyselivät innokkaasti Heliltä sitä, miten lankeemuksia ja retkahduksia voisi välttää. Heli kertoi omista kokemuksistaan ja painotti tukiverkoston ja rehellisyyden tärkeyttä. Valitettavasti Heli joutui lähtemään ensimmäisen tilaisuuden jälkeen laivalle, sillä hän oli aloittamassa tiistaina uudessa työpaikassa päihdeäitien parissa. Tilaisuuden päätteeksi saimme rukoilla kahden vangin puolesta henkilökohtaisesti.

Toiseen tilaisuuteen tuli yksitoista miestä. Siirsimme tuolit ympyrään, jolloin kaikkien oli helppo osallistua. Puhuimme keskeisistä uskon asioista, ja miehet kyselivät myös Venäjän ja Viron vankilaolojen eroista. Rukoilimme yhteisesti heidän puolestaan ja monet heistä jättivät meille myös rukousaiheita lapuille. Huoli on yleensä omasta terveydestä, läheisten asioista ja vapautumiseen liittyvistä ongelmista. Vilpittömästi hekin pyysivät: tulkaa uudelleen!

- Tuula Tapanainen -

Tarja, Pekka, Andris, Perttu ja Aino, Hannele toimi kuvaajana

Venäjän vankiloiden ovien sulkeuduttua puhuin Pekka Kurjelle ja kysyin, tietääkö hän Baltiaan maista mahdollisuutta vierailla sikäläisissä vankiloissa. Pekka on jo vuosia vienyt avustuskuormia Viroon, Latviaan ja Liettuaan, joten ajattelin hänen tietävän sieltä eri kohteita. Vankiloita hän ei kuitenkaan tiennyt, kaikkia muita avustettavia kohteita kylläkin.

Eräänä päivänä syystalvella Pekka sitten kertoi löytäneensä yhteyshenkilön, Latvian Jekabpilsin kaupungista kotoisin olevan pastori Andris Opengeimsin, joka teki siellä vankilatyötä. Itse olin jo haudannut ja unohtanutkin koko asian. Eipä siinä sitten auttanut kuin ryhtyä toimiin vierailun järjestämiseksi, Openheims kun kuulemma odotti jo yhteydenottoani.

Helmikuussa Pekka toppuutteli intoani ja sanoi, että on järkevämpää mennä sinne keväällä lumien sulettua. Muutenkin matkan suunnittelu tuntui kaatuvan ylitsepääsemättömiin esteisiin. Kevättalvella löytyi sitten tulkkikin monien välikäsien kautta. Eikä mikä tahansa tulkki, vaan sellainen, joka tuntui tuntevan Baltian maiden joka sopukan.

Matkan ajankohta muuttui vielä toistamiseen, koska viimeisen sanan sanoi tietysti Jekabpilsin vankilan johtaja. Hänellä oli tietty päivämäärä, jonka jälkeen voisimme tulla. Niinpä sitten 24.5. matka alkoi Ketolan tutun vaatevaraston ja vähemmän tutun Helsingin Länsiterminaalin kautta. Matkaan lähtivät lisäkseni Pekka Kurki, Perttu Tikkanen, Hannele Maukonen sekä korvaamaton tulkkimme ja oppaamme Aino Ridalaan.

Vaihtelua oli tietenkin istua nyt satamassa odottamassa. Laiva toi oman mausteensa matkaan. Olisin tosin toivonut löytäväni sieltä jonkun vähemmän meluisan sopen. Matka läpi Tallinnan sujui helposti Pekan ja Ainon ohjatessa. Aino tiesi jopa kaikki ajokaistat etukäteen Tallinasta Jegabpilsiin saakka. Muutenkin Aino tuntui tuntevan maisemat ja ihmiset hyvin; hänhän oli tehnyt hengellistä työtä ja avustustyötä Balttiaan yli 22 vuotta. Aino on Leningradin alueella syntynyt, Siperian käynyt Inkerin suomalainen, jolla on suuri sydän. Aino asuu nykyisin Helsingissä ja sanoo olleensa reissun päällä Baltiassa enemmän aikaa kuin kotona Helsingissä.
Jekabpilsissä saimme tutustua pastori Andris Opengeimsin ja vaimonsa Zojan nelilapsiseen perheeseen, ja heidän kotonaan osa matkalaisista sai myös yöpyä. Minä ja Hannele puolestaan yövyimme toisessa perheessä Igor ja Irina Ignatovitsin luona. Perhemajoitus näissä vieraanvaraisissa perheissä oli ylellisyyttä.

Openheimsien talo oli tosin vierailummekin aikana remontissa, sillä perhe oli ostanut sen ja viereisen talon, joista molemmista voi sanoa, että ne olivat todella ränsistyneitä. Pastorilla oli sen sijaan paljon suunnitelmia, mm. viereisestä talosta Andris aikoi tehdä lastenkodin, kunhan saisi molemmat talot remontoiduiksi.

Perjantaiaamuna sitten astelimme sisään Jekabpilsin miesten vankilaan. Malli oli tuttu Venäjältä: samanlaiset portit ja ovet sekä koko vankilarakennukset. Sisään pääsimme puolestaan suhteellisen nopsaan, mikä oli uutta ainaisen odottelun sijaan. Veimme vain passit toimistoon, jossa meille kirjoitettiin vierailuluvat passien väliin.
Vankilassa oli seurakunta, jossa saimme vierailla. Todistimme molemmat Pertun kanssa ja Aino käänsi puheemme. Lauloimme tuttuja hengellisiä lauluja – olinhan ottanut kopioita vanhoista laulumonisteis-tamme. Paikalla oli vain kymmenkunta miestä, mutta minusta se oli hyvä alku. Myöhemmin Andris ja Aino kertoivat pettyneinä, että miehiä oli ollut paikalla enemmänkin, mutta koska he eivät olleet anoneet aikaisemmin lupaa vankilan johdolta, heidät oli ajettu pois ennen meidän saapumistamme saliin. Yritin löytää valoisia puolia asiasta ja sanoin, että kun he kuulevat jotain meistä, he tulevat kenties uteliaiksi ja seuraavalla kerralla muistavat anoa luvan.

Päivällä meillä oli aikaa tutustua kaupunkiin ja levätä. Sanoin, etten ole tottunut moiseen. Illalla oli kuitenkin luvassa vierailu paikalliseen seurakuntaan. Aiemmin Neuvostoliiton aikana seurakunta oli ollut ns. maanalaisia seurakuntia. Useimmat seurakuntalaisista olivatkin vanhempaa väkeä, tosin joitakin nuoria oli joukossa. Lauantaina olisivat olleet Riikassa naisten hengelliset päivät, mutta silloin meidän piti lähteä kotimatkalle, sillä paluuliput laivaan oli jo varattu. Kerroimme isännillemme, että tulemme uudelleen vierailulle syksyllä, ja he toivottivat meidät tervetulleiksi. Matka oli ollut antoisa ja siunattu. Pääsimme kotiin suunnitelmien mukaan, vaikka parin päivän päästä mieheni sanoi, että autosta on tuulettajanhihna lähes poikki. Kiitos Taivaan Isälle, että auto toi meidät kotiin asti eikä jättänyt tien päälle.

- Tarja Kauppinen -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä ja Kaarina Suutari Kouvolasta sekä Pekka Vauromaa Vihdistä. Olimme liikkeellä pienellä ryhmällä ja siksi tavaraakin oli mukana kohtuullisesti: kummilasten lahjat, kesäleluja ja pelejä vammaisten lasten koululle, lakanoita ja hygieniatarvikkeita.

Pihkalan narkomaanikoti
Asukkaita oli seitsemän miestä ja viisi naista, osa tuttuja viime käynniltä, mutta myös uusia asukkaita. Edellisellä kerralla tavattu naisten puolen vetäjä Tatjana oli muuttanut pois, koska on menossa naimisiin miehen kanssa, joka toimii vetäjänä toisessa narkomaanikodissa. Siunausta heidän työlleen ja liitolleen!

Kuulimme koskettavia taustoja uusilta asukkailta, mutta yhteinen viesti oli kunkin ilo siitä, että oli löytänyt paikan, jossa kasvaa Jumalan tuntemiseen, saada toivo muutoksesta ja uudesta elämästä. Kertomukset onnistumisista olivat vahvana kannustimena, niin myös Pekan kertomus omasta muutoksestaan Jumalan avulla. Monet miehet kertoivat hyvästä alusta elämässä, urheilusta ja armeijan käymisestä. Kuitenkin huumeet olivat saaneet koukkuun, josta ei omin voimin enää selvinnyt. ”Olin jo niin huonossa kunnossa, että en pystynyt kävelemään. Silloin uskova veljeni vei minut kotiinsa ja kertoi tästä paikasta” kertoo Aleksander.

Olga kertoi, että hän oli yhdeksänvuotias, kun hänen vanhempi veljensä pääsi armeijasta ja alkoi pyörittää kotoa käsin huumekauppaa tyttöystävänsä kanssa. Olga kokeili aineita kolmentoista ikäisenä ja jäi heti koukkuun. Hän yritti välillä lopettaa, mutta sortui aina uudelleen. Huumeet särkivät myös hänen avioliittonsa. Veli joutui useaksi vuodeksi vankilaan, tuli siellä uskoon ja vapautui Jumalan avulla. Ystävät ohjasivat Olgan Pihkalaan, missä hän nyt kiitollisena opettelee uutta elämää.

Ina kertoi aloittaneensa aineiden käytön 15 vuoden iässä ja joutuneensa monenlaisiin vaikeuksiin. Häntä uhkasi viidentoista vuoden vankeustuomio, mutta se muutettiin kolmen vuoden tuomioksi valvonnan alaisena. Käyttö ja vaikeudet alkoivat kuitenkin uudelleen, kunnes hän löysi seurakunnan ja sieltä entisiä huumekavereita, jotka olivat täysin muuttuneet. Nyt hän on ollut täällä kaksi kuukautta ja kertoo, että jo siinä ajassa Jumala on tehnyt hänessä paljon työtä.

Kodin vetäjä Erik puhui laupiaan samarialaisen vertauksen pohjalta verraten kodin asukkaiden entistä ja nykyistä elämää tilanteeseen, jossa Jerusalemiin mentiin uskonnollisille juhlille. Vanhassa elämässä oli saatu opetusta vanhemmilta, mutta ei kuitenkaan eletty opetusten mukaan, vaan mentiin pois Jerusalemista Jerikoon. Tie kulki pimeissä ja vaarallisissa paikoissa; rosvot yllättivät. Myös Jeesus jätettiin yksin, rosvojen armoille! Kaikilla uskonnollisilla oli kiire Jerusalemiin, ei ollut aikaa auttaa. Vain samarialainen pysähtyi auttamaan ja näin tekevät nykyään myös uskovat: uhraavat aikaansa ja varojaan.

Tilaisuuden jälkeen meille tarjottiin maittava ateria oman pellon perunoista ja paistetusta kanasta. Samalla saimme kuulla kodin elämästä ja arjen haasteista. Rukoillaan täällä asuvien puolesta, että Jumala kantaisi heitä voimallaan.

Vammaisten lasten internaattikoulu
Lauantaina ajoimme aamulla Pietarin kehätietä kaupungin toiselle puolelle Pietarhoviin, missä koulu oli päättynyt ja paikalla olivat vain orvot lapset. Osa orvoistakin oli päässyt jonkun kaukaisen sukulaisen luokse ja paikalla oli nyt neljätoista lasta. Kaikki he pääsevät myöhemmin kesällä leirille. Toimme tuliaisina kummipaketteja, pehmoleluja, lastenraamattuja ja kesäleluja ulos (pelejä, mailoja, palloja, rullaluistimia, hyppynaruja ym.).
Yhdessä luokassa saimme pitää tilaisuuden, jossa toimme terveiset Suomesta. Kaarina oli varannut ”sanattoman kirjan”, jonka värien ja symboleiden avulla hän kertoi siitä, kuinka Jeesuksen veri pesee mustan sydämen punaiseksi. Hilma tulkkasi valloittavaan tapaansa ja lauloi kertomukseen sopivan laulun mustasta sydämestä.

Saimme jakaa kaikille lastenraamatut, makeisia sekä kummien paketit. Opettaja lupasi välittää paketit niille, jotka olivat nyt jonkun sukulaisen luona tai sairaalassa esim. leikkauksessa. Meille jäi hyvin aikaa myös jutella lasten kanssa. Roma kertoi, että oli lähdössä jo koululta pois taidekouluun toivoen valmistuvansa näyttelijäksi. Opettajakin kehui Romaa hyväksi oppilaaksi ja hänen sosiaalisia taitojaan.

Viime matkalla kerroimme täysin orvosta 14-vuotiaasta Dashasta, joka halusi eristäytyä muista ja pukeutua poikamaisesti. Nyt hän oli muiden mukana tilaisuudessamme, vaikkakin muista erillään istuen. Hymykin pilkahti jo hänellä, kun hän valitsi itselleen vakoisen pehmokissan ja vähän myöhemmin myös koiran. Hän kävi välillä omassa huoneessaan ja halusi kertoa meille hyvästä todistuksestaan. Opettaja kehui hänen koulumenestystään ja totesi, että Dashalla ei ole ketään muuta kuin me, joille hän voisi kertoa hyvistä tuloksistaan! Sasha kertoi, että matematiikka ja urheilu ovat hänen mieliaineitaan. Hän pyysi Hilmaa lukemaan kummilta saadun kirjeen.

Orpojen joukossa oli myös uusi 12-vuotias tyttö, joka oli joutunut kotona elämään monenlaisten vaikeuksine keskellä. Lopulta viranomaiset olivat ottaneet hänen vanhemmiltaan vanhempain oikeudet pois ja hänet oli sijoitettu tänne koululle. Hänellekin löytyi jo kummi Suomesta ja saimme antaa hänelle mukaamme varatun ylimääräisen paketin. Kummia toivotaan myös uudelle 14-vuotiaalle pojalle.

Yksi lapsista oli kirjoittanut kummilleen kirjeen, mikä varmaan ilahduttaa saajaansa. Opettaja kertoi, että koulu on saanut kotisivut, joiden osoite on www.redzory.ru. Hän näytti sivuilta mm. maaliskuun uutisissa jutun suomalaisten ystävien vierailusta ja siitä, kuinka kummien paketit jaettiin lasten palattua sirkuksesta. Sivut ovat toistaiseksi vain venäjäksi, mutta siitä huolimatta voivat ilahduttaa monia. Ennen poislähtöä osa lapsista jäi vielä ryhmäkuvaan opettajan ja Hilman kanssa.

Koimme vahvasti, että juuri näiden orpojen lasten vuoksi on tärkeää käydä täällä koululla! Niin kuin opettaja sanoi, jollain ei ole ketään muuta ulkopuolista ystävää kuin me. Kaikkien näiden vuosien aikana on ollut tunne, että lapsia hoidetaan rakkaudella. Saamme jättää sekä lapset että opettajat rukouksiimme.

Popovkan narkomaanikodilla tulkkimme Hilma ja kodin perustaja Leonid

Ust-Ishoran ja Popovkan narkomaanikodit
Koulun jälkeen kävimme vielä sekä Ust-Ishoran (”Isojen porttien”) ja Popovkan narkomaanikodeissa, missä pidimme yhteisen tilaisuuden, ylistimme Jumalaa ja rukoilimme joidenkin puolesta henkilökohtaisesti. Ust-Ishoran kodista kolme miestä on lähdössä Laatokan pohjoispuolelle (entinen Salmi) rakentamaan uutta narkomaanikotia. Popovkaan oli otettu vanha, syöpää sairastava mies, jolla ei ollut henkilöpapereita eikä siis päässyt minnekään hoitoon. Kodin perustaja Leonid unelmoi vanhainkodin perustamisesta!

Sunnuntaina palasimme kotiin Hilja Mutkarin kautta. Talven vaikeat koettelemukset ovat lyhentäneet Hiljan askelta, mutta kiitosmieli on kuitenkin päällimmäisenä. Seuraava matkamme on heinäkuun lopulla Viron vankiloihin. Osallistumme silloin myös Tallinnassa Kristus-päivään, joka on osa usean päivän Heartbeat Tallinn -tapahtumaa. On onnellista, että saamme olla viemässä Kristus-sanomaa vankiloihin niille, jotka eivät voi osallistua muutoin näihin tapahtumiin.

-Tuula Tapanainen -

Rukousilta, jossa musiikkia, todistuksia ja sanaa
ma 3.9.2012 kello 18.00 osoitteessa Nummiojantie 126 03320 Selki
Tiedustelut puh: 040 537 7739

Vierailulle tulee Venäjältä ryhmä, mm Popovkan Zenja, Porhovin Pasha, ja ”konserninjohtaja” Leonid
Tilaisuuden järjestävät yhdessä Pisara ja Selin rukousryhmä
Sydämellisesti tervetuloa!

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 8. - 10.6. Pietari

Matka alkoi Ketolan pihalta, josta starttasimme kahden tienoilla perjantaina.
Kuskina toimi Pekka Vauromaa ja kyytiläisinä matkakonkarit Raili Ketola, Saana Aronen, Kaija Andström sekä noviiseina mukana Eija Aronen ja Heidi Mäkinen.
Ensimmäistä kertaa matkalla olleina meitä jännitti se, mitä kohtaamme määränpäässä.

Valkeasaaren Hiljan kautta välittyy apua tarvitseville

Tullista selvisimme tunnissa. Ensimmäinen pysähdyspaikkamme oli **Valkeasaaressa** Hiljan luona. Olimme siellä iltakymmenen tienoilla ja Hilja odotteli meitä silmät tuikkien lämpimin halausten kera. Hänen Uzbekistanista oleva työmiehensä kantoi tavarat sisään ja Hilja esitteli meille ensikertalaisille kirkkoa ja jakoi valokuvia kirkon vihkiäisistä.

Kuskimme Pekka ajoi varmoin ottein päänsisäinen kartta selkeänä pitkin Pietarin suurkaupunkia. Kävimme hakemassa paikallisesta marketista vaippoja ja mehuja kohteisiimme sekä kotiin vietäviä tuliaisia. Nukkumaan kävimme Timurovskajakadun asunnolla yhden jälkeen yöllä.

Lauantaina aamun ensimmäinen kohteemme oli Muurmanskintien suunnassa Nazjan kylässä oleva **Nazjan lasten/koulukoti**. Talossa on lapsia noin 30, mutta kesäaikaan lapsia oli vierailuilla sukulaisten luona. Meidät otettiin vastaan lämmöllä. Ensisilmäyksellä paikka näytti siistiltä ja lapset hyvinvoivilta.

Ensin joimme teetä johtajattaren kanssa ja sen jälkeen siirryimme isompaan tilaan, jossa lapset odottivatkin jännittyneinä meitä. Syntymäpäiväänsä viettäneet viisi lasta taisivat tietää saavansa lahjoja, sillä heidän ilmeensä olivat erityisen jännittyneet. Raili esitteli meidät matkalaiset ja Kaija vei meidät kaikki rukouksella Jumalan eteen. Raili kertoi Tuhlaajapoika-kertomuksen kuvien kera ja Liisa Lankinen tulkkasi sen ilmeikkäästi lapsille. Lauloimme ja leikimme kolme lastenlaulua: Taivaanisällä on paljon lapsia, Jumalan kämmenellä sekä Milläs minä pääsen taivaaseen. Lapset osallistuivat leikkeihin hymysuin. Laulujen ja leikkien jälkeen saimme katsella lasten

tekemiä askartelutöitä. Johtajatar kertoi eräästäkin huikean tarkasta työstä, jonka oli tehnyt eräs levoton poika, joka ei jaksa istua oppitunneilla.
Olimme vieneet kaksi jalkapalloa pojille palloleikkeihin. Uudet hienot pallot saivat pojat säteilemään ja he odottivat meitä täti-ihmisiä pelaamaan ja riemuitsivat voittaessaan meidät ties millä lukemilla.
Lopuksi pieni Masha-tyttönen jakoi meille omatekemät askartelunsa ja oli onnellinen saadessaan Liisa-tulkilta suklaata.

Tähän paikkaan toivotaan kaikenlaisia askartelumateriaaleja. Ne lapset, jotka ovat liian levottomia istumaan koulussa, saavat tehdä työpajalla erilaisia askartelutöitä, ja näin pääsevät näyttämään taitonsa. Eräs kasvattaja heittikin ajatuksen tulkille: ”kutsukaa meidän töitä näyttelyyn Suomeen, me esittelisimme mielellämme niitä”. Olisiko se mahdollista? Miksi ei olisi, jos eri tahot saataisiin yhteen ja asiaa ryhdytään ajamaan eteenpäin!

Tässä paikassa koimme hyvän, Jumalan hengen. Lapsista välitetään aidosti. Johtajatar on tunnustava kristitty ja niin rakkaus välittyy lapsiin ja koko talon toimintaan. Tämän talon saimme jättää hyvillä mielin ja jatkaa seuraavaan kohteeseen.

Matkalla kuulimme, että kohteeseemme vanhusten sairaalaan **Tosnoon** oli neljän tunnin autojono siltatyömaan vuoksi ja kiertotie niin huonossa kunnossa, ettei sitä kautta voinut ajaa. Pelkkiin matkoihin olisi mennyt jo kahdeksan tuntia, joten tämä paikka jäi pois. Nyt meille jäi vapaa-aikaa ja Liisa tarjoutui oppaaksi kaupungille. Ensin kävimme Leningradin piiritystä kuvaavalla muistomerkillä ja katselimme huikean hienoa panoraamaa, johon saimme oppaan, ja Liisa tulkkasi sen meille.

Pekka vei meidät metroasemalle ja jatkoimme matkaa Nevski Prospektille. Tutustuimme upeaan Verikirkkoon sekä entiseen ateismin museona toimineeseen nykyiseen ortodoksikirkkoon. Liisan perässä siirryimme metroon, joka on jo sinällään elämys Helsingin metroon verrattuna, ja Pekan kyydissä kohti miesten kotia.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 8. - 10.6. Pietari

Miesten koti jo julkiselta olemukseltaan veti hiljaiseksi. Miehet olivat talkoissa kuukausi sitten perustetussa naisten talossa. Peshkovin pariskunta otti meidät vastaan ja joimme teetä heidän kanssaan. Parakki haisi homeelta ja kostealta. Täällä näkyi se elämän kurjuus, mitä köyhyys tuo tullessaan. Andrei Peshkov esitteli uutta saunatyöprojektiaan ylpeänä. Perustukset olikin jo valettu.

Talossa oli naistentalosta nuori äiti pienen parivuotiaan Anja-tyttärensä kanssa pyykillä. Tytär oli suloinen ja tyytyväinen. Naistentalossa asuu myös kymmenvuotias poika, jota ei tavattu. Surku tuli näitä kaikkia ihmisiä kohtaan ja ennenkaikkea näitä lapsia kohtaan. Heillä on kuitenkin katto pään päällä ja yhteisö välittämässä, kadulla ei sitäkään. Me, Eija ja Heidi, päätimme jatkossa avustaa vaatetus- ym. tarpeissa näitä lapsia. Rouva Peshkov pyysikin lastenrattaita Anjaa varten. Yritämme saada ne lähtemään mahdollisimman pian matkaan. Helposti uni ei tullut miestentalon vierailun jälkeen.

Sunnuntaina aamupäivällä yhdeksitoista oli sovittu vierailu **lastensairaalaan**. Tulkkimme kertoi, että lapsia tutkitaan ja he odottavat päätöstä huostaanotosta tai paluusta kotiin. He voivat olla talossa kuukaudesta vuosiin. Talo olikin ulkoisesti kaunis ja sisältä hyvin siisti. Meidät otettiin vastaan varauksellisesti. Raili kertoi jälleen Tuhlaajapojan kertomuksen lyhyemmin, koska lapset olivat niin pieniä. Jaoimme pillimehut ja tuliaiskarkit, joista lapset ilostuivat. Sisällä lapsia oli parikymmentä 3-4-vuotiasta ja muutama isompi lapsi. Isommat lapset olivat ulkoilemassa. Pienet halusivat syliin, mutta meitä kiellettiin ottamasta. Se tuntui tosi pahalta. Sovittua vierailuaikaa oli vain puoli tuntia, joten harmittavaa oli, ettei ehditty lasten kanssa ulos. Mietimmekin, että mahdollisesti seuraavalla käynnillä olisi hyvä olla aikaa ulkoiluun ja leikkeihin.

Niin voi olla erilainen henki taloissa, joissa on samankaltaisista oloista lapsia, mutta toisessa on Jeesus läsnä ja toisessa sitä vielä tarvitaan. Rukouksin voimme avata näiden ihmisten sydämet Kristukselle ja löytää heistä rakkaus näihin lapsiin.

Paluumatka sujui Viipurin kautta. Käväisimme Karuselli-kaupassa. Tullimuodollisuudet sujuivat nopeasti. Ketolan pihalla olimme kahdeksan jälkeen. Paljon pureskeltavaa jäi matkamuistoiksi.
Kiitos kaikille matkakumppaneille ja siunausta kesään.

- Eija Aronen ja Heidi Mäkinen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi